

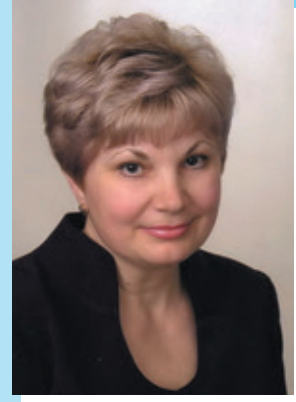
КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ СУЧАСНОЇ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ

Статтю присвячено актуальній лінгводидактичній проблемі – науковому обґрунтуванню сучасної методики навчання української мови, з'ясуванню ключових ознак особистісно орієнтованого навчання, діяльнісного й компетентнісного підходів, що мають бути враховані у процесі розроблення; визначенню напрямів роботи з реалізації завдань чотирьох змістових ліній; добору принципів, методів, прийомів, уточненню структури уроку української мови. Автор окреслює також перспективи досліджуваної проблеми.

Ключові слова: методика навчання української мови, особистісно орієнтоване навчання, діяльнісний і компетентнісний підходи, принципи, методи навчання, мовленнєві жанри.

Концептуальні зміни в системі загальної середньої освіти, відображені в чинних державних документах (Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року, Концепція мовної освіти в Україні, Державний стандарт базової і повної середньої освіти, навчальна програма), спрямовують на пошуки альтернативних моделей організації навчання, шляхів забезпечення якості освіти, психолого-педагогічного й науково-методичного супроводу навчально-виховного процесу.

Серед стратегічних напрямів державної політики у сфері освіти визначено реалізацію принципу пріоритетності люди-

Голуб

Ніна Борисівна –

доктор педагогічних наук, професор, завідувач відділу навчання української мови та літератури Інституту педагогіки НАПН України.

Коло наукових інтересів: теорія і методика навчання української мови в ЗНЗ; теорія і методика навчання риторики в ЗНЗ і виши; компетентнісний підхід у навчанні української мови; комунікативна компетентність учнів ЗНЗ.

Автор 140 наукових праць. Брала участь у розробленні Державного стандарту базової й повної Загальної середньої освіти (освітня галузь «Мови і літератури»),

критеріїв оцінювання навчальних досягнень учнів з української мови; член Міжвідомчої ради з координації наукових досліджень з педагогічних і психологічних наук України; голова спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій.

Член редколегій низки фахових видань.

ни, модернізацію структури, змісту й організації освіти на засадах компетентнісного підходу.

Отже, необхідність розроблення сучасної методики навчання української мови в школі зумовлена, з одного боку, зміною методологічних засад розуміння якості загальної середньої освіти, переглядом стратегій, посиленням функціонального компонента в навчанні, згідно з чим освітній результат визначається способами діяльності учня, досвідом матеріалізованої й інтелектуальної (мисленнєвої) діяльності, емоційно-ціннісного ставлення до світу. А з іншого – запитам практично всіх сфер сучасного суспільства на працівників і просто громадян, що добре володіють навичками спілкування.

Про актуальність проблеми свідчать і дані експериментальних розвідок лабораторії навчання української мови Інституту педагогіки НАПН України, зокрема такі:

1) 70 % опитаних учнів експериментальних шкіл не змогли дати повну й чітку відповідь на запитання «Навіщо (з якою метою) ви вивчаєте українську мову?» і «Наведіть приклади життєвих ситуацій, у яких вам знадобилися знання української мови»;

2) більшість учнів (52–78 %) практично безпорадні перед багатьма бар'єрами спілкування;

3) у 58 % реципієнтів виявлено психологічну й практичну неготовність до ефективного спілкування;

4) для значної кількості опитаних учнів спілкування не стало цінністю (як цінність його розглядають лише 18 % опитаних).

У зв'язку з цим назріла потреба перегляду концептуальних засад і розроблення сучасної методики, яка посирила б дієвість знань теорії мови й мовлення, була б орієнтована на особистість учня й сприяла формуванню ключових і предметних компетентностей.

У сучасних умовах навчання української мови в школі іншими стають цілевизначення і мотивація знань: знання мають бути не просто інформаційним багажем, а ключем до розв'язання всіх проблем особистісного, професійного чи суспільного характеру. Нова методика навчання української мови повинна надати мовним знанням і вмінням ознак перспективи, посилити мотиваційний і діяльнісний складники процесу навчання української мови. Відповідно до цих положень навчальний предмет (українська мова) розглядаємо як засіб розвитку особистості.

Процес розроблення методики передбачає вивчення різних аспектів: *лінгвістичних*, у тому числі *психо-* й *соціолінгвістичних* (комунікативний характер усіх одиниць і категорій мовної системи; складники комунікативної діяльності, мовленнєві жанри як засіб організації мовленнєвої діяльності; соціально орієнтоване спілкування, ціннісний план комунікативної особистості, рівні володіння мовою); *психологічних* (функціональне призначення осо-

бистості, потреба у спілкуванні як одна з провідних цінностей, мотивація як один із факторів забезпечення успіху діяльності людини; бар'єри спілкування; характеристика комунікативно компетентної людини; комунікативні емоційні стани; функції почуттів, розвиток почуттєвої сфери; навчальна діяльність, методи психологічного впливу), *дидактичних* і *лінгводидактичних* (особистісно орієнтоване навчання, компетентнісний і діяльнісний підходи; динаміка існування цілі; принципи і методи навчання; навчальна ситуація; емоційний і соціальний розвиток; ціннісно орієнтоване навчальне середовище; ключові, предметні компетентності; текстова і текстотворча діяльність) та ін.

Сучасний стан досліджень зазначеної проблеми в українській лінгводидактиці такий: чинні методики навчання української мови повною мірою відображають запити конкретних періодів радянської і вітчизняної школи (автори – О. Біляєв, М. Пентилюк, З. Бакум, А. Галетова, О. Горошкіна, С. Караман, Т. Коршун, А. Нікітіна та ін.), однак поза увагою дослідників залишаються ключові аспекти сучасних освітніх тенденцій.

Наукові розвідки з лінгводидактики останнім часом репрезентують усе новіші й дієвіші способи й шляхи модернізації шкільної мовної освіти, що потребують ширшого впровадження у практику навчання. Зокрема, захищено низку дисертацій з важливих проблем теорії й методики навчання української мови в загальноосвітній школі (З. Бакум, О. Кучерук, О. Дженджеро, Л. Кратасюк, І. Небеленчук, В. Новосьолова, Н. Подлевська, Н. Солодюк, Н. Черниш, А. Ярмолук, Т. Ясак та ін.).

Усі суміжні з лінгводидактикою галузі науки мають вагомі результати, урахування яких у процесі створення методики сприяло б якісному оновленню навчального процесу. Зокрема, нашу увагу привертають результати *психологічних* наукових розвідок: щодо психології особистості (К. Абульханова-Славська, В. Аверін, Г. Айзенк, Б. Ананьєв, Г. Балл, О. Бодальов, Л. Божович, І. Булах, Г. Костюк, В. Моляко, С. Розум, В. Семиченко, О. Столяренко), психології спілкування (О. Бодальов, О. Волкова, І. Зимня, Є. Ільїн, В. Лабунська, О. О. Леонтьєв, Г. Чернова, В. Панкратов, Б. Паригін, Л. Петровська, Ж. Піаже, І. Румянцева), психологічних аспектів компетентнісного підходу (Дж. Равен, Ю. Швалб), принципів і методів навчання (Р. Хон, Л. Петровська), мотивації й мотивів (Є. Ільїн, С. Занюк, А. Маслоу, В. Семиченко), емоційного світу дитини (С. Рубінштейн, Є. Рогов, К. Изгард) та ін.

Ретельного вивчення потребують результати досліджень *лінгвістів*, зокрема щодо зміни наукової парадигми у вивченні мови, ціннісного плану комунікативної особистості, соціально орієнтованого спілкування, зовнішніх і внутрішніх факторів ефективності спілкування, комунікативних емоційних станів та ін. Сучасна лінгводидактика має враховувати набутки лінгвістів із проблем комунікативної орієнтованості всіх одиниць і категорій мовної системи, комунікативних стратегій і тактик, тексту, типів мовленнєвого впли-

ву, особливостей мовленнєвих жанрів (Т. Анісімова, С. Гайда, Ф. Бацевич, Н. Болотнова, Н. Валгіна, В. Дементьєв, О. Іссерс, З. Курцева, Т. Матвеева, О. Матяш, В. Мещеряков, В. Погольша, Т. Радзієвська, К. Сєдов, О. Сиротина та ін.).

Упровадження в практику потребують ідеї дидактиків і педагогів щодо суті й особливостей діяльнісного й компетентнісного підходів, особистісно орієнтованого навчання, функцій навчального процесу, ціннісно орієнтованого навчального середовища, інноваційної діяльності вчителя, сучасних технологій, методів і прийомів (Б. Бім-Бад, В. Болотов, С. Гончаренко, В. Безпалько, Н. Бордовська, М. Кларін, В. Раєвський, В. Монахов, М. Олешков, Є. Полат, А. Реан, О. Савченко, В. Сериков, В. Ситаров, В. Химинець, В. Юдін, П. Юцявічене та ін.).

Для створення методики важливо визначитися, на яку з наявних концепцій особистості (інтегративну, соціоцентричну чи дуалістичну) вона буде спиратися. Ретельного вивчення потребуватимуть дидактичні моделі особистісно орієнтованого навчання І. Якиманської (базується на суб'єктно-особистісному підході), В. Серикова (в основі – теорія особистості С. Рубінштейна), Є. Бондаревської (культурологічна концепція), С. Подмазіна (соціально-філософський підхід, в основі якого – інтегративна концепція особистості) чи ін.

Мета статті – дослідження психологічних, лінгвістичних, лінгводидактичних умов, що визначають суть особистісно орієнтованої методики навчання української мови в школі на засадах діяльнісного й компетентнісного підходів.

На наш погляд, методика має врахувати й охопити такі аспекти зазначених підходів:

- 1) мотивованість знань і навчальної діяльності учнів;
- 2) забезпечення функціональності знань;
- 3) зміна психологічного клімату (зниження психологічного напруження всіх учасників освітнього процесу, подолання невпевненості, страху, сором'язливості, байдужості);
- 4) стирання межі між змістовим і процесуальним аспектами;
- 5) діалогізація навчального процесу;
- 6) вибір предметом проектної навчальної діяльності подію в житті особистості, а не фрагмента навчального матеріалу;
- 7) упровадження групової форми організації навчальної діяльності;
- 8) активізація сучасних засобів навчання;
- 9) розвиток самоорганізації учня та ін.

У результаті навчання визначальними вважатимемо *три показники*: пізнавальний, ціннісний і поведінковий вияви комунікативної особистості учня.

Компетентнісний підхід висуває на перше місце не інформованість учня, а вміння розв'язувати проблеми, що виникли в різноманітних ситуаціях. З огляду на

це потребує уточнення перелік важливих для учнів кожної вікової групи ситуацій спілкування, суспільних ролей і мовленнєвих жанрів, завдяки яким учень набуватиме досвіду ефективної комунікативної поведінки.

Виразним показником особистісно-діяльнісного підходу є центральна позиція учня з його мотивами, цілями, потребами, неповторним психологічним складом. Усвідомлюючи важливість окреслених підходів, називаємо такі характеристики й переваги їх:

- спрямування на розвиток особистості, а не на досягнення нею певного знаннєвого стандарту;
- актуалізація особистісних функцій і впровадження механізмів особистісного становлення учнів;
- орієнтованість навчального процесу на індивідуалізацію, функціональність та ефективність.

У процесі вивчення будь-якого шкільного предмета виокремлюють три аспекти: інформаційний (оволодіння інформацією), діяльнісний (оволодіння способами діяльності) й особистісний (розвиток особистісних характеристик під впливом навчального предмета).

Ефективність соціалізації особистості у процесі навчання, крім когнітивного складника, забезпечується наявністю таких результатів, як розвиток емоційної сфери, стійкості до стресу, самостійності, автономності, упевненості в собі, усвідомленого сприйняття себе, позитивного ставлення до світу й сприйняття інших, усвідомленої мотивації, прагнення самовдосконалення та ін. Мова, виконуючи комунікативну функцію, впливає на особистість загалом, формує сферу життєвих інтересів, моральних орієнтирів і цінностей.

Чинна програма, як і попередня, виокремлює чотири змістові лінії (мовну, мовленнєву, соціокультурну й діяльнісну). Акцентуємо увагу на таких особливостях реалізації їх за новою методикою:

1) зміст *мовної лінії* має бути вмотивованим (саме усвідомлення доцільності виучуваного теоретичного матеріалу становитиме один із сильних мотивів для учнів);

2) *мовленнєву лінію* розглядаємо як тактичну (реалізація конкретної стратегії можлива через упровадження в систему роботи на уроці мовленнєвих жанрів; наприклад, для реалізації фатичної стратегії (спрямованої на гармонізацію спілкування) активізуються такі жанри, як вибачення, комплімент, похвала тощо);

3) *мовна і мовленнєва лінії* мають тісно переплітатися (знання про мову як систему – не самоціль, а ключ до розв'язання життєвих проблем; наприклад, вивчаючи кличний відмінок, звертання, учні повинні водночас засвоювати, що звертання до людини на ім'я сприяє налагодженню дружніх стосунків);

4) *діяльнісна лінія* має стати справді стратегічною (учні повинні вчитися мотивувати, осмислювати, організовувати свою поведінку; зважати на

умови спілкування, урахувати рольові й особистісні особливості партнерів спілкування, культурні традиції, ретельно добирати мовні засоби).

З огляду на суть особистісно орієнтованого навчання, вікову градацію розвитку дитини вважаємо за доцільне диференціювати методики за віковою ознакою, адже (за словами Д. Ельконіна), «перехід від одного періоду розвитку до іншого – це передусім зміна ставлення дитини до дійсності, зміна стосунків з дорослими, зміна провідної діяльності [2, с. 20]». У таблиці наведено виокремлені Д. Ельконіном періоди й провідні види діяльності [2, с. 303–304].

Періоди й провідні види діяльності дітей за Д. Ельконіном

№ п/п	Група	Вік дітей	Провідний вид діяльності
1	Раннє дитинство	Перший рік життя	Безпосередньо-емоційне спілкування
		Від 1 до 3 років	Предметно-маніпулятивна діяльність
2	Дитинство	Від 3 до 6 років	Рольова гра
		Від 6 до 9 років	Навчальна діяльність
3	Підлітковий вік	Від 9 до 14 років	Інтимно-особистісне спілкування
		Від 14 до 17 років	Навчально-професійна діяльність

Чинна програма з української мови спрямовує роботу вчителя на формування комунікативної компетентності. Важлива роль відводиться наявності внутрішньої потреби учнів бути комунікативно компетентними. Пропонуємо такі мотивувальні орієнтири:

1) комунікативні знання, вміння й досвід збагачують новими способами поведінки, прийомами і тактиками, необхідними для розв'язання багатьох життєвих завдань у різних ситуаціях;

2) комунікативна компетентність – обов'язкова умова успішності людини в особистому й професійному житті;

3) комунікативно компетентна людина почуває себе впевненішою в житті й більш здатною ним управляти;

4) ми живемо в глобальному світі, де вміння домовлятися і спільно жити є практичною життєвою необхідністю;

5) незалежно від соціальних і професійних уподобань розуміння комунікації необхідне кожному з нас для власного духовного існування, самоствердження й розвитку.

Ефективність процесу навчання забезпечують такі чинники: визначення принципів, добір форм і методів, проблематизація змісту навчального ма-

теріалу в контексті сьогоденного і завтрашнього життя учнів, організація позашкільної соціальної практики з предметів.

Вважаємо за доцільне, крім загальнодидактичних, виокремити такі *принципи*, що увиразнюють суть особистісно орієнтованого навчання, компетентнісного й діяльнісного підходів і спрямовують на реалізацію завдань методики: мотиваційного забезпечення навчального процесу; текстоцентричний; ціннісного орієнтування; життєвої доцільності й дієвості знань; активізації пізнавальної діяльності учнів; спрямування навчання на всебічний та гармонійний розвиток; співробітництва й взаємної підтримки; активності особистості; індивідуалізації; органічної єдності людини, мовлення і процесу навчання.

У доборі *методів* керуємося висновками вчених про те, що найбільший особистісно-розвивальний ефект під час навчання мають проблемні ситуації, світоглядні парадокси, ситуації подолання буденності, пізнавальні завдання, дидактичні ігри, завдання з життєво-практичним змістом, висування гіпотез, рефлексія логіки викладу, конструювання прикладів тощо.

З огляду на викладене сучасна методика має орієнтувати вчителя передусім на практичні методи, а саме: ситуаційний, метод проєктів, вправи, діалогічної взаємодії, метод гри та ін. Мовний матеріал учні повинні засвоювати як інструмент думки, адже комунікативний зміст формується у процесі мовленнєво-мисленнєвої діяльності. Сприятливою для цих процесів є робота з текстом і різні варіанти проблемних завдань.

Сучасне навчання повинне мати *ситуаційний характер*, адже таким чином ми, по-перше, маємо можливість занурити навчальний матеріал у штучно створене соціальне середовище, дати змогу учням відчувати корисність знань і вмій за межами школи, і, по-друге, компетентність ситуативно й особистісно маркована, тобто виявити компетентність окремого учня можна лише в конкретній ситуації. Систематичне запровадження на уроці цього методу сприятиме розв'язанню багатьох актуальних освітніх завдань, а саме: формуванню аналітичного мислення, здатності самостійно приймати рішення, почуття відповідальності за власне рішення чи вчинок, стимулюванню активності й ініціативності учнів у навчальному процесі та поза ним.

Добираючи ситуації, потрібно враховувати сфери застосування здобутих знань, набутих умінь і навичок. На думку дослідників, учень повинен бути компетентний у таких сферах: самостійної пізнавальної діяльності (засвоєння способів здобування знань з різних джерел, у тому числі поза школою); суспільно корисної діяльності (громадянин, виборець, споживач); соціально-трудова діяльності (уміння аналізувати ситуацію на ринку праці, оцінювати власні професійні можливості, орієнтуватися в нормах і етиці трудових відносин; навички самоорганізації); побуту (у тому числі питання власного здоров'я, сімейного побуту); культури й дозвілля (вибір шляхів і способів проведення вільного часу) [1, с. 14–15].

Особливістю *ситуаційного методу* на уроках української мови є орієнтованість на два аспекти: аналіз мовних засобів вираження думки учасниками ситуації та жанровий аналіз. Це означає, що учні не просто аналізують конкретну ситуацію і шукають шляхи розв'язання проблеми, а водночас відчують роль мови в цьому нелегкому процесі, мають реальну можливість застосувати знання та вміння в конкретних життєвих обставинах.

Актуальність методу проектів визначається актуалізацією важливих умінь для будь-якої ключової компетентності: рефлексивних, пошукових (дослідницьких), комунікативних, презентаційних, умінь працювати в колективі та ін. На уроках української мови відповідно до суті компетентнісного підходу формуються предметні й ключові компетентності. З огляду на це варто говорити про два типи проектів: навчальні й життєві. Навчальні проекти передбачають розв'язання проблем, дотичних до тем, що вивчаються на уроці. Життєві проекти за змістом виходять за межі навчального процесу і мають переважно соціальний характер.

Кращим способом накопичення і засобом для зберігання учнівських проектів вважаємо портфоліо, за кількісними і якісними показниками якого можна робити висновки про динаміку ключових компетентностей конкретно учня.

Одним із ключових методів вважаємо вправу. Перевагу надаємо комплексній вправі, що відображає процес взаємопов'язаного навчання всіх видів мовленнєвої діяльності (говоріння, слухання, читання, письмо).

Вправи спрямовуємо на формування мовленнєвого мислення, спонтанного мовлення, збагачення активного словника, концентрування уваги, аналіз діяльності тощо. Робота з текстами здебільшого проводиться за алгоритмом: ознайомлення – практика – продукт. Продукт у цьому разі – проаналізований, відтворений, удосконалений, доповнений, скорочений та ін. текст. Він відкриває необмежені можливості для роботи на уроці, а саме: мотивування навчальної діяльності, аналіз змістового й мовного компонентів, прогнозування результатів роботи, регулювання й удосконалення мовленнєвої поведінки, виокремлення основних положень чи ідей, структурування, вивчення конкретних положень, удосконалення мовного оформлення, заміна змістових чи композиційних елементів, представлення результату роботи й самоаналіз.

У процесі добору методів ураховуємо те, який продукт буде створено учнями на уроці. Навчальний продукт співвідносимо з мовною, мовленнєвою й соціокультурною лініями та інтересами учнів.

Комплексна вправа сприятиме навчання комунікативних стратегій (забезпечення повного розуміння співрозмовника, уникнення конфлікту, привернення уваги, зацікавлення, підтримання розмови, спонукання до діалогу тощо).

Гру розглядаємо не як поодинокі явище чи спосіб розвантаження, а як безперервну послідовність операцій у процесі розв'язання завдань, логічне

продовження чи практичне доповнення до конкретної теми. Мотивація ігрової діяльності зростає завдяки добровільності, можливості вибору, духові змагальності, задоволенню від самоствердження й самореалізації.

Діалог постає не лише як метод навчання, а і як засіб організації навчального процесу, реалізуючи когнітивну, виховну, організаційну функції. Спілкування на уроці сприяє пізнавальній активності учнів, розвиткові уваги, пам'яті, уяви, мислення, мовлення, емоційної сфери, моральних характеристик.

Важливим компонентом компетентності є ціннісний. Аби посилити значення цінності для суб'єктів освітнього процесу, представляємо її у вигляді проблемного завдання, мовленнєвої ситуації, дискусійного питання, у тексті комплексної вправи, що передбачають дослідження суті її, зіставлення з іншими цінностями, використання як аргументу тощо.

Нааявність в учнів потреби у спілкуванні «робить спілкування і пов'язане з ним ставлення до людей *однією з провідних цінностей людини*» [3, с. 33]. На сформованість потреби у спілкуванні впливає знання функціональних цілей спілкування (надання допомоги іншим; пошук партнера для бесіди, спільної гри, діяльності; бажання бути зрозумілим; бажання мати підтримку, співчуття, похвалу, відгук; можливість самовираження; можливість змінити думку, наміри чи поведінку – власну чи іншої людини).

Урок набуває статусу сфери особистісного досвіду учня з такими характеристиками, як відкритість (усі аспекти – цілі, зміст, методи, форми, критерії оцінювання – відкриті учням), непередбачуваність перебігу навчального заняття і продукту навчальної діяльності, проблемність.

Відповідно на уроці радимо спонукати учнів до продукування й формулювання нових ідей; пропонувати їм явища чи ситуації, що суперечать їхнім уявленням і принципам; давати можливість досліджувати свої припущення у вільній, спокійній атмосфері, особливо – шляхом обговорення їх у малих групах; спонукати до висування альтернативних пояснень, припущень, здогадок; давати можливість застосовувати нові уявлення щодо широкого кола явищ, ситуацій – так, аби вони могли оцінити прикладне значення їх [4, с. 19].

Елемент новизни в сучасному навчальному процесі становлять цілевизначення і конкретизація його поурочно. Причому цілі на перспективу визначають учитель і учень, формулюванням поурочної мети учень мотивує себе на продуктивну діяльність.

Пропонуємо дієслова для формулювання цілей: навчальних (засвоїти, дізнатися, збагатити, зрозуміти, виявити, висловлювати, демонструвати, вимовляти, наголошувати, записати; вступити в контакт, попросити вибачення; схвалити, осудити, погодитися, допомогти, запросити, приєднатися, відмовити, співробітничати, взяти участь та ін.), розвивальних (аналізувати, інтерпретувати, видозмінювати, виокремлювати, використовувати, оцінювати, перетворювати, мотивувати, застосовувати, створювати, варіювати, пере-

групувувати, передбачати, запитувати, систематизувати, спростити; виразити, підсумувати, поділити на складники, розповісти; висловити думку, висловити незгоду та ін.).

Сам процес навчання має бути комунікативно спрямованим. Таким його роблять реальне спілкування на кожному уроці, функціональність, мотивованість навчального спілкування, особистий інтерес учнів до того, що вивчається, мовленнєво-мисленнєва активність, наявність конкретних ситуацій як моделей системи взаємовідносин, проблемність, високий рівень новизни, евристичність, змістовність.

У структурі уроку ваги набувають мотиваційний, стимулювальний і рефлексійний складники, від яких значною мірою залежить процес засвоєння й творчого переосмислення матеріалу. Так, рефлексія привчає учнів до самоаналізу й водночас стимулює до самовдосконалення, формує вимогливість і самокритичність, уміння формулювати реалізовані цілі, проблеми, результати, труднощі; висловлювати свої почуття, переживання, усвідомлювати причини їх. Важливо сформувати в учнів відчуття потреби в цьому, запропонувати їм для початку алгоритм рефлексії.

Пильної уваги вчителя потребуватиме проблема створення соціально-коmunікативного простору (сфери, кола спілкування, створення учнем власного мікросоціуму).

Результативну сторону навчального процесу співвідносимо зі структурою компетентності й визначаємо так: когнітивний компонент (знання і вміння); особистісний досвід (сприйняття себе й інших людей; поєднання вольового й діяльнісного елементів), духовний компонент.

Якщо перший складник коментарів не потребує, то наступні варто конкретизувати. А саме: особистий досвід розглядаємо як досвід бути особистістю, досвід виконання атрибутивних функцій (вибірковості, осмислення діяльності, креативності, рефлексивності, відповідальності, що загалом означає «досвід усвідомленої й рефлексивної поведінки у світі» [5, с. 28]. Духовну сферу особистості визначає наявність світоглядних, моральних, естетичних та інших цінностей у вигляді мотивів і настанов.

Важливим складником компетентності є *особистісний досвід*. З огляду на те, що досвід – автономна, не прив'язана до предметного змісту навчальних дисциплін категорія, варто розробити механізми обліку й оцінювання його. Стимулюючи набуття такого досвіду, вважаємо за доцільне впровадити портфоліо. Водночас ураховуємо, що процес набуття досвіду й оволодіння ним «виражається не в предметних знаннях і вміннях, а має форму особистісних світоглядних диспозицій, ціннісних орієнтацій ..., що стали невід'ємною суттю Я-концепції» [5, с. 26].

Як початкову позитивну соціальну характеристику індивіда розглядають довіру до людей. Показником зрілої особистості є почуття міри, тобто

психологічна й емоційна збалансованість дій і вчинків. Людина з таким почуттям виявляє здатність контролювати свої почуття, керувати емоціями відповідно до тих завдань, які належить їй розв'язати.

Висловлюємо припущення, що розроблена методика виявиться ефективною і водночас наштовхне нас на пошуки альтернативних шляхів розв'язання важливих проблем лінгводидактики.

Перспективними аспектами вважаємо питання формування освітнього середовища як важливої передумови регулювання й організації діяльності учасників навчального процесу з урахуванням динамічності його, організацію позашкільної соціальної практики з української мови як шкільного предмета, а також дослідження складу й структури особистісного досвіду учнів як важливого компонента компетентності. Досі немає відчуття різниці між традиційним освітнім результатом і новітнім, бракує показників і критеріїв, що вимірювали б сформованість компетентностей.

Список використаних джерел

1. *Абакумова Н. Н.* Компетентностный подход в образовании: организация и диагностика / Н. Н. Абакумова, И. Ю. Малкова. – Томск : Томский гос. ун-т, 2007. – 368 с.
2. *Эльконин Д. Б.* Детская психология: учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / Д. Б. Эльконин ; ред.-сост. Б. Д. Эльконин. – 4-е изд., стер. – М. : Академия, 2007. – 384 с.
3. *Ильин Е. П.* Психология общения и межличностных отношений / Е. П. Ильин. – СПб. : Питер, 2012. – 576 с.
4. *Кларин М. В.* Инновации в обучении: метафоры и модели: Анализ зарубежного опыта / М. В. Кларин. – М. : Наука, 1997. – 223 с.
5. *Сериков В. В.* Личностно ориентированное образование: поиск новой парадигмы : монография / В. В. Сериков. – Волгоград : ВГПУ, 2005. – 72 с.
6. *Сериков В. В.* Образование и личность. Теория и практика проектирования педагогических систем / В. В. Сериков. – М. : Логос, 1999. – 272 с.

Голуб Нина Борисовна

КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ СОВРЕМЕННОЙ МЕТОДИКИ ОБУЧЕНИЯ УКРАИНСКОМУ ЯЗЫКУ В ОБЩЕОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ ШКОЛЕ

Статья посвящена актуальной лингводидактической проблеме – научному обоснованию современной методики обучения украинскому языку, выяснению ключевых признаков личностно ориентированного обучения, дея-

тельною і компетентною підходів, які повинні бути враховані в процесі розробки; визначенню напрямків роботи по реалізації завдань чотирьох змістових ліній; вибору принципів, методів, прийомів, уточненню структури уроку української мови. Автор виділяє також перспективи досліджуваної проблеми.

Ключові слова: методика навчання українській мові, особистісно орієнтоване навчання, діяльнісний і компетентнісний підходи, принципи, методи навчання, мовні жанри.

Holub Nina Borysivna
CONCEPTUAL BASIS FOR THE MODERN METHODOLOGY
OF TEACHING THE UKRAINIAN LANGUAGE
AT THE COMPREHENSIVE SCHOOL

The article is devoted to the topical didactic linguistic and didactic problem, namely, the scientific specification of the modern methodology of teaching the Ukrainian Language, the determination of the key features of the personality-oriented, the competence, and the activity-based approaches that must be taken into consideration in the development process, the branches of the work on the fulfilment of the tasks of four content lines, the selection of the principles, the methods, and the teaching ways, the improvement of the structure of the Ukrainian language lesson. The author demonstrates the prospects for the research issue, as well.

Keywords: methodology of teaching the Ukrainian Language, the personality-oriented, the competence, and the activity-based approaches, principles, methods of teaching, speech genres.

